

ความเข้าใจคำกริยาในภาษาไทยของเด็กพิเศษ
กลุ่มดาวน์ซินโดรม
Comprehension of Thai Verbs
of Special Needs Children:
Down's Syndrome Children

(Received: January 18, 2023 Revised: May 25, 2023 Accepted: June 23, 2023)

ศุภาวีร์ บุญเสวก¹, สมชาย สำเนียงงาม²

Suphawe Boonsawake, Somchai Sumniengngam

สุวัฒนา เลี่ยมประวัตติ³

Suwattana Liamprawat

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรม โดยเก็บข้อมูลจากเด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรมจำนวน 5 คน จากศูนย์การเรียนรู้พิเศษประจำภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ระดับชั้น ด้วยบัตรภาพ คำกริยา 100 ภาพ จำนวน 100 คำ ซึ่งแบ่งออกเป็นหมวดร่างกาย สังคม และอารมณ์ ผลการวิจัยพบว่า เด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรมมีความเข้าใจคำกริยาทั้ง 3 หมวด ได้แก่ หมวดร่างกาย สังคม และอารมณ์ นอกจากนี้

¹นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

E-mail: suphawe1545@gmail.com

²ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประจำภาควิชาภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

(อาจารย์ที่ปรึกษา) E-mail: somchaisum1@gmail.com

³รองศาสตราจารย์ (อาจารย์ที่ปรึกษาร่วมวิทยานิพนธ์)

E-mail: sliamprawat@yahoo.com

ยังพบว่าเด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรมมีความเข้าใจคำกริยาหมวดสังคมมากที่สุด
รองลงมาคือ หมวดร่างกาย และหมวดอารมณ์ตามลำดับ

คำสำคัญ: ความเข้าใจ คำกริยา เด็กพิเศษ ดาวน์ซินโดรม

Abstract

This study aims to evaluate the ability of special needs children (Down's syndrome children) to comprehend Thai verbs in different categories. Data were collected from 5 Down's syndrome children in the Praphakarnpanya Learning and Development Centre in Taling Chan District, Bangkok. A hundred flashcards which contained 100 verbs divided into physical, social, and emotional categories were used to collect data. The results show that the Down's syndrome children participating in this study displayed the best understanding of verbs in the social category, followed by those in the physical and then emotional categories, respectively.

Keywords: Comprehension, Verbs, Special Needs Children, Down's syndrome.

บทนำ

การเรียนรู้ภาษาของเด็กเริ่มปรากฏตั้งแต่วัยเด็กอ่อน โดยปกติเด็กจะมีความเข้าใจคำต่าง ๆ ได้โดยการแสดงออกทางสีหน้า ท่าทาง และการฟัง นอกจากนี้เด็กที่มีระดับสติปัญญาสูงจะมีความตั้งใจฟังมากกว่าเด็กที่มีระดับสติปัญญาต่ำกว่า ซึ่งลักษณะดังกล่าวส่งผลต่อความเข้าใจภาษาของเด็ก (อุบลรัตน์ เฟิงสถิตย์, 2542, น. 164) ทั้งนี้ เด็กปกติช่วง 0-1 ปีจะเป็นช่วงที่เด็กรับรู้เสียงรอบข้าง และอาจโต้ตอบเป็นเสียงที่มีหรือไม่มี ความหมายก็ได้ ต่อมาจึงเริ่มเรียนรู้ศัพท์บางคำ และพัฒนาสู่การสร้างประโยคในทางตรงกันข้ามการเรียนรู้ภาษาของเด็กพิเศษแตกต่างกับเด็กปกติด้วยปัจจัยด้านระดับสติปัญญาและกลุ่มอาการที่แตกต่างกันไป เนื่องจากพบว่าเด็กกลุ่มดาวน์ซินโดรมมีพัฒนาการในด้านการฟังและความเข้าใจล่าช้า มักต้องพูดซ้ำหลาย ๆ ครั้ง จึงจะจดจำและเข้าใจได้ ซึ่งส่งผลต่อพัฒนาการด้านภาษาของเด็กกลุ่มนี้

การเรียนรู้ภาษาเริ่มจากการฟังเสียง และเรียนรู้คำศัพท์หมวดต่าง ๆ คำกริยาเป็นหมวดคำหนึ่งที่มีความสำคัญ ภาษาทุกภาษามีคำบางประเภทเหมือนกัน ได้แก่ คำนามและคำกริยา และเรียกลักษณะ ที่มีร่วมกันนี้ว่า สากลักษณะภาษา (Language universal) (ชลธิชา บำรุงรักษ์ และนันทนา รณเกียรติ, 2558, น. 3) คำกริยาเป็นคำที่แสดงอาการของคำนามหรือคำสรรพนามเพื่อให้ทราบว่าคำนามหรือคำสรรพนามนั้น ๆ ทำอะไร หรือเป็นอย่างไร และเป็นส่วนที่ทำให้ไวยากรณ์สมบูรณ์ เนื่องจากประโยคในไวยากรณ์ภาษาไทยประกอบด้วยประธาน กริยา และกรรม ทั้งนี้ นววรรณ พันธุมธา (2565, น. 4) จำแนกคำตามหน้าที่ในการสื่อสาร โดยกล่าวถึง “คำหลัก” ว่าเป็นคำสำคัญ ที่ผู้พูดใช้บอกเนื้อความซึ่งสื่อสารไปยังผู้ฟัง อันได้แก่ คำนาม และคำกริยา นอกจากนี้ภาษาพูดหรือการสนทนาทั่วไปในชีวิตประจำวัน พบว่า การใช้คำกริยาเพียงคำเดียวก็สามารถสื่อความหมายแทนประโยคทั้งประโยคได้ ดังนั้นหากเด็กพิเศษสามารถเข้าใจคำกริยาได้ก็จะเป็นผลดีในการสื่อสารระหว่าง

เด็กกับผู้อื่น ทำให้เด็กสามารถบอกความต้องการของตนเอง ซึ่งจำเป็นต่อการดำเนินชีวิตประจำวันเป็นอย่างยิ่ง

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษกลุ่มดาวนุซินโดรม ในหมวดคำด้านร่างกาย สังคม และอารมณ์

วิธีดำเนินการวิจัย

1. การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยศึกษาเอกสารเกี่ยวกับแนวคิดเรื่อง พัฒนาการทางภาษา การรับรู้และความเข้าใจภาษา เอกสารที่เกี่ยวกับเด็กดาวนุซินโดรม และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กพิเศษ

2. รูปแบบการวิจัย (Research design) เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยนำเสนอผลการศึกษาเป็นแบบพรรณนา เพื่อให้เห็นรายละเอียดความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่าง ทั้งนี้แม้จะเป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ แต่นำเสนอข้อมูลเชิงสถิติประกอบเพื่อให้เห็นภาพได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

3. การคัดเลือกแหล่งข้อมูล กลุ่มประชากรที่ศึกษาในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยคัดเลือกกลุ่มประชากรแบบเจาะจง (Purposive sampling) เพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างที่มีคุณสมบัติตามที่ต้องการ โดยกลุ่มประชากรจะได้รับการทดสอบความสามารถทางสติปัญญาว่ามีระดับสติปัญญาใกล้เคียงกัน จำนวน 5 คน มีช่วงอายุจริงระหว่าง 5-14 ปี ทุกคนจะไม่มีอาการซ้ำซ้อนในด้านการมองเห็น การได้ยิน สามารถเข้าใจคำถามและการสื่อสารเบื้องต้น และกำลังศึกษาอยู่ที่ศูนย์การเรียนรู้พิเศษประกาศาปัญญา ตลิ่งชัน

4. ผู้วิจัยจัดทำบัตรภาพคำกริยาสำหรับทดสอบความเข้าใจจำนวน 100 ภาพ โดยมีขั้นตอน ดังนี้

4.1 คัดเลือกคำศัพท์ ผู้วิจัยคัดเลือกเฉพาะคำกริยากรรมและคำกริยากรรมที่สามารถแสดงการกระทำหรืออาการชัดเจน ไม่เลือกคำกริยา

ที่เป็นนามธรรม เช่น แค้น ห่วงใย หึงหวง เนื่องจากเป็นคำที่เด็กอาจเข้าใจยาก และไม่สามารถแสดงภาพให้เห็นชัดเจนได้ โดยคัดเลือกคำกริยาจากการศึกษาต่าง ๆ ดังนี้

4.1.1 บัญชีคำศัพท์พื้นฐานระดับปฐมวัย และปฐมศึกษา
ของกระทรวงศึกษาธิการ

4.1.2 ความสามารถในการพูดคำกริยาของเด็กไทยที่
มีอายุ 3 ปี 4 ปี 11 เดือน ในเขตกรุงเทพมหานคร (วรภรณ์ วิไลนาม, 2539)

4.2 การจัดทำบัตรภาพคำกริยา จำนวน 100 ภาพ ผู้วิจัย
คัดเลือกรูปภาพจาก สื่ออินเทอร์เน็ต โดยมีหลักการจะต้องเป็นภาพที่สื่อ
ความหมายคำกริยาแต่ละคำชัดเจนสื่อคำกริยาเพียงคำเดียวในแต่ละภาพ
และเป็นภาพเหมือนจริง ไม่ใช่ภาพการ์ตูน

4.3 ผู้วิจัยจัดกลุ่มคำกริยา โดยพิจารณาพฤติกรรมและอาการ
ของเด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรม และแบ่งหมวดคำ 3 ด้าน คือ ด้านร่างกาย
ด้านสังคม และด้านอารมณ์ ตามตารางแสดงพฤติกรรมจำเพาะของเด็กพิเศษ
กลุ่มดาวน์ซินโดรมและออทิสติก (ศรีเรือน แก้วกังวาล, 2545, น. 338-347)

5. ผู้วิจัยขอการรับรองจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ เนื่องจาก
กลุ่มประชากรเป็นเด็กพิเศษ ซึ่งจัดเป็นกลุ่มเปราะบาง ทั้งนี้ผู้วิจัยผ่านการอบรม
และการรับรองจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์จากสำนักงานบริหารการวิจัย
นวัตกรรมและการสร้างสรรค์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

6. ผู้วิจัยเก็บข้อมูลครั้งละประมาณ 15-20 นาทีโดยเก็บข้อมูล
ทั้งหมด 5 ครั้ง ครั้งละ 20 ภาพ ภายในเวลา 10.00-10.30 น. และ 14.00-14.30 น.
ก่อนการทดสอบจะมีอาจารย์ผู้สอนประเมินความพร้อมทางด้านร่างกาย
และอารมณ์ หากกลุ่มตัวอย่างไม่พร้อมผู้วิจัยก็จะนัดเก็บข้อมูลในครั้งถัดไป
และขณะเก็บข้อมูลกลุ่มตัวอย่างมีอาการเครียดหรือกดดัน ผู้วิจัยจะยุติ
การเก็บข้อมูลในครั้งนั้นทันที โดยจะเก็บข้อมูลที่ละคน ในห้องพักครูที่ไม่มี
เสียงรบกวน มีความเป็นส่วนตัว ผู้วิจัยจะเก็บข้อมูลที่ละคน โดยนำภาพ

แทนคำกริยาให้กลุ่มตัวอย่างดูครั้งละ 4 ภาพ และสั่งให้ชี้ภาพ เช่น ชี้ภาพ “ร้องไห้” ทั้งนี้จะมีการทดสอบความเข้าใจคำกริยาทั้ง 100 คำ ทั้งหมด 3 ครั้ง โดยมีระยะเวลาห่างกัน 1 สัปดาห์ เพื่อไม่ให้เกิดความเครียดหรือกดดัน ในการทำแบบทดสอบติดต่อกันอย่างต่อเนื่อง ก่อนเริ่มทดสอบครั้งถัดไป

7. ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลจากการทดสอบความเข้าใจคำกริยา ในกลุ่มประชากร 3 ครั้ง เพื่อให้ผล การทดสอบมีความแม่นยำมากยิ่งขึ้น ในงานวิจัยจะนับคะแนนความเข้าใจคำกริยาโดยใช้เกณฑ์ ดังต่อไปนี้

7.1 กลุ่มประชากรสามารถชี้ภาพตรงกับคำกริยาที่ผู้วิจัย พุดได้ถูกต้องทั้ง 3 ครั้งของ การทดสอบ นับเป็น 1 คะแนน

7.2 หากกลุ่มประชากรไม่ชี้ภาพ แต่ทำท่าทางประกอบ ที่สอดคล้องกับคำกริยาที่ผู้วิจัยพูด ในครั้งใดครั้งหนึ่ง หรือทั้ง 3 ครั้ง นับเป็น 1 คะแนน ทั้งนี้อ้างอิงการวัดความสามารถทางภาษาของ ศรียา นิยมธรรม (2540, น. 102-103) กล่าวว่า การวัดการแสดงออกทางภาษาทำได้ 3 ประการ คือ การพูด การเขียน และการใช้ท่าทาง

7.3 หากกลุ่มประชากรชี้ภาพไม่ตรงกับคำกริยาที่ผู้วิจัย พุดเพียงครั้งใดครั้งหนึ่ง หรือทั้ง 3 ครั้ง นับเป็น 0 คะแนน

7.4 นำข้อมูลที่ได้มานับจำนวนคะแนนความเข้าใจคำกริยา แต่ละหมวด จากนั้นนำมาหาค่าเฉลี่ย และค่าร้อยละ

8. สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิจัย

จากการเก็บข้อมูลความเข้าใจคำกริยาในภาษาไทยของเด็กพิเศษ กลุ่มดาวนซ์ซินโดรมจากบัตรภาพ 100 ภาพ 100 คำ พบว่าเด็กพิเศษ กลุ่มดาวนซ์ซินโดรมเข้าใจคำกริยาทั้ง 3 หมวด ได้แก่ หมวดร่างกาย หมวดอารมณ์ หมวดสังคม ดังตารางต่อไปนี้

**ตารางที่ 1 แสดงจำนวน ค่าเฉลี่ย และค่าร้อยละความเข้าใจคำกริยา
ของเด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรม**

หมวดคำกริยา	ความเข้าใจคำกริยาของเด็ก พิเศษ กลุ่มดาวน์ซินโดรม (D)					ค่าเฉลี่ย	ค่าร้อยละ
	D1	D2	D3	D4	D5		
หมวดร่างกาย (56)	56	53	54	52	56	54.20	96.79
หมวดสังคม (26)	26	23	26	26	26	25.40	97.69
หมวดอารมณ์ (18)	11	12	15	12	18	13.60	75.56
รวม (100)	93	88	95	90	100	93.20	93.20

จากตารางแสดงให้เห็นว่า เด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรม มีค่าเฉลี่ยความเข้าใจคำกริยาทั้งหมด 93.20 ค่า คิดเป็นร้อยละ 93.20 หมวดร่างกาย มีค่าเฉลี่ยความเข้าใจคำกริยา 54.20 ค่า คิดเป็นร้อยละ 96.79 หมวดสังคม มีค่าเฉลี่ยความเข้าใจคำกริยา 25.40 ค่า คิดเป็นร้อยละ 97.69 และหมวดอารมณ์ มีค่าเฉลี่ยความเข้าใจคำกริยา 13.60 ค่า คิดเป็นร้อยละ 75.56 นอกจากนี้ จากค่าร้อยละแสดงให้เห็นว่า เด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรม มีค่าความเข้าใจคำกริยาหมวดสังคมมากที่สุด รองลงมาคือ หมวดร่างกาย และหมวดอารมณ์ มีค่าความเข้าใจคำกริยาน้อยที่สุด

หมวดคำกริยาทั้ง 3 หมวด จำนวน 100 ภาพ 100 คำ เมื่อทดสอบความเข้าใจของเด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรมทั้ง 5 คน พบว่าเด็กดาวน์ซินโดรม มีความเข้าใจคำกริยาแต่ละคำ ดังต่อไปนี้

หมวดร่างกาย จากคำกริยาทั้งหมด 56 คำ โดยทดสอบ 3 ครั้ง พบความเข้าใจคำศัพท์หมวดร่างกายของเด็กดาวน์ซินโดรม ดังต่อไปนี้

ความเข้าใจคำกริยาหมวดร่างกายของเด็กพิเศษกลุ่มดาวนักษัตร (D)		
จำนวนเด็ก/ ความเข้าใจ	เข้าใจ	ไม่เข้าใจ
1 คน		ดัน ผูก เปิด ดึง ถือ จม
2 คน	ริน	
3 คน		ริน
4 คน	ดัน ผูก เปิด ดึง ถือ จม	
5 คน	ยีน นั้ง นอน ชี้จักรยาน ขึ้น (บันได) ลง (บันได) กระโดด เตะ (บอล) วิ่ง เดิน คลาน ปีน (ต้นไม้) อุ้ม (ลูก) ว่ายน้ำ พาย ตอก รดน้ำ โยน ต่อย เข็น ยิง ทา (สี) ดู เป่า ตม ดูด กัด ยก ชี้ ขุด ฟัง ตี (กลอง) กิน ต้ม อาบน้ำ สระผม แปรงฟัน ล้างมือ เช็ด ถอด (เสื้อ) ใส่ (รองเท้า) หวีผม ตัด (ผม)	

จากตารางข้างต้นพบว่า คำกริยาหมวดร่างกายที่เด็กดาวนักษัตร เข้าใจทุกคนในการทดสอบ ทั้ง 3 ครั้ง ส่วนมากเป็นคำกริยาที่สัมพันธ์กับร่างกาย และเป็นกิจวัตรที่เด็กปฏิบัติในการดำเนินชีวิตประจำวัน จำนวน 44 คำ ได้แก่ ยีน นั้ง นอน ชี้จักรยาน ขึ้น (บันได) ลง (บันได) กระโดด เตะ (บอล) วิ่ง เดิน คลาน ปีน (ต้นไม้) อุ้ม (ลูก) ตอก รดน้ำ โยน ต่อย เข็น ทา (สี) ดู เป่า ตม ดูด กัด ยก ชี้ ขุด ฟัง ตี (กลอง) กิน ต้ม อาบน้ำ สระผม แปรงฟัน ล้างมือ เช็ด ถอด (เสื้อ) ใส่ (รองเท้า) หวี (ผม) และตัด (ผม) เมื่อเด็กได้ปฏิบัติเป็นประจำ และอาจฟังคำสั่งจากผู้ปกครองหรือครูผู้สอนในศูนย์การเรียนรู้ฯ ทำให้เด็กรับรู้และจดจำคำกริยาดังกล่าวได้ ส่วนบางคำอาจเกิดจากการเรียนรู้ และประสบการณ์ ได้แก่ ว่ายน้ำ พาย (เรือ) ต่อย ยิง

ส่วนคำกริยาร่างกายที่เด็กดาว์นซินโดรมเข้าใจ 4 คนในการทดสอบ ทั้ง 3 ครั้ง จำนวน 6 คำ ได้แก่ ตัน ผูก เปิด ดึง ถือ จม คำกริยาดังกล่าว มีเด็กดาว์นซินโดรมไม่เข้าใจ 1 คน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากเป็น กลุ่มคำกริยา ที่แสดงอาการต่อเนื่อง ทำให้เด็กไม่สามารถตีความคำศัพท์ดังกล่าวได้ นอกจากนี้พบว่าคำกริยาหมวดร่างกาย ได้แก่ ริน เป็นคำกริยาที่เด็กดาว์นซินโดรม 2 คน เข้าใจ และอีก 3 คน ไม่เข้าใจ แสดงให้เห็นว่าเป็นคำศัพท์ที่เด็กในกลุ่มนี้ ส่วนมากไม่เข้าใจ อาจเกิดจากการเชื่อมโยงภาพและประสบการณ์ คำว่า “ริน” เป็นคำกริยาที่มีการแสดงอาการต่อเนื่อง เด็กอาจเคยรินน้ำ หรือของเหลวอื่น ๆ แต่อาจจะไม่สามารถเชื่อมโยงการรับรู้กับภาพที่ใช้ทดสอบได้ หรือเด็กอาจได้รับการกระตุ้นการเรียนรู้ คำว่า “ริน” น้อยกว่า และในบางครอบครัวอาจใช้ คำกริยาอื่นที่มีความหมายใกล้เคียงกันแทนคำว่า “ริน” เช่น เท กรอก ในการสื่อสารกับเด็กทำให้เด็กอาจไม่เข้าใจศัพท์นี้

หมวดสังคม จากคำกริยาทั้งหมด 26 คำ โดยทดสอบ 3 ครั้ง พบความเข้าใจคำศัพท์หมวดสังคมของเด็กดาว์นซินโดรม ดังต่อไปนี้

ความเข้าใจคำกริยาหมวดร่างกายของเด็กพิเศษกลุ่มดาว์นซินโดรม (D)		
จำนวนเด็ก/ ความเข้าใจ	เข้าใจ	ไม่เข้าใจ
1 คน		หอม (จูบ) รำ รีดผ้า
2 คน		
3 คน		
4 คน	หอม (จูบ) รำ รีดผ้า	
5 คน	กอด ไหว้ กราบ จับ (มือ) อ่าน ฉีดยา ทิ้งขยะทอด ข้ามถนน เย็บ(ผ้า) ร้องเพลง เต้น กวาดบ้าน ถูพื้น ตากผ้า พับผ้า ห่มผ้า เขียน ระบายสี เล่น บิน เหา ตบมือ	

จากตารางข้างต้นพบว่าคำกริยาหมวดสังคมที่เด็กดาวนซ์ซินโตรม เข้าใจทุกคนในการทดสอบทั้ง 3 ครั้ง จำนวน 23 คำ ได้แก่ กอด ไหว้ กราบ จับ (มือ) อ่าน ฉีดยา ทิ้งขยะ ทอด ข้ามถนน เย็บ (ผ้า) ร้องเพลง เดิน กวาดบ้าน ถูพื้น ตากผ้า พับผ้า ห่มผ้า เขียน ระบายสี เล่น บิน เหา และตบมือ คำกริยา ดังกล่าวเกี่ยวข้องกับประสบการณ์และกิจกรรมทางสังคม ซึ่งอาจได้รับ จากครอบครัวและครูผู้สอน เช่น กอด กราบ จับ (มือ) ร้องเพลง เกิดจาก การเรียนที่จะปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น หรือสิ่งที่เป็นวัฒนธรรมทางสังคมที่ต้อง ปฏิบัติอยู่เสมอเมื่อไปโรงเรียน เช่น ไหว้ กราบ จับ (มือ) การแสดงความรัก กับครอบครัวด้วย การกอดเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เด็กได้เรียนรู้คำกริยาเหล่านี้ ส่วนคำว่า ฉีดยา เด็กอาจได้รับประสบการณ์โดยตรง จากการฉีดวัคซีน ป้องกันโรค หรือการรับการรักษาพยาบาล นอกจากนี้คำว่า กวาดบ้าน ถูพื้น ตากผ้า พับผ้า ห่มผ้า เป็นคำกริยาที่เด็กสามารถเข้าใจได้ทุกคน ทั้งนี้ อาจเกิดจาก การพบเห็นผู้ปกครอง ทำความสะอาดในชีวิตประจำวัน หรือเด็กได้รับการฝึก ให้ช่วยเหลืองานบ้าน อีกทั้งผู้ปกครองหรือครูผู้สอนออกคำสั่งเป็นคำกริยา ดังกล่าว เช่น “ช่วยแม่ถูพื้น” ซึ่งหากกล่าวซ้ำ ๆ ในชีวิตประจำวันก็อาจมีส่วน ทำให้เด็กดาวนซ์ซินโตรมเข้าใจคำกริยานี้เป็นอย่างดี เนื่องจากได้ยินคำสั่ง และเห็นการปฏิบัติเป็นแบบอย่างจากผู้ปกครองหรือครูผู้สอนอยู่เป็นประจำ

ส่วนคำกริยาที่พบว่าเด็กดาวนซ์ซินโตรม 4 คน เข้าใจ จำนวน 3 คำ ได้แก่ หอม (จูบ) รำ ริดผ้า เด็กดาวนซ์ซินโตรมส่วนมากเข้าใจคำศัพท์ ดังกล่าว แต่มี 1 คน ไม่เข้าใจ อาจเกิดจากการที่เด็กไม่ได้รับการปฏิสัมพันธ์ หรือแสดงความรักในรูปแบบดังกล่าวบ่อยนัก หรืออาจแสดงความรัก ในรูปแบบอื่น จากผลการศึกษาพบว่า ในคำว่า “กอด” เด็กดาวนซ์ซินโตรม คนที่ไม่เข้าใจคำว่า “หอม (จูบ)” กลับเข้าใจ คำว่า “กอด” ทั้ง 3 ครั้ง ส่วนคำว่า “รำ” อาจเนื่องมาจากเด็กไม่ได้รับการกระตุ้นศัพท์นี้มาก ทั้งนี้ เด็กอาจเคยพบเห็นการรำ แต่อาจเข้าใจว่าเป็นการเคลื่อนไหวทั่วไป อย่างยกมือ ยกแขน หากไม่มีการกระตุ้นหรือกล่าวซ้ำ ๆ หรือให้เด็กฝึกปฏิบัติ

และมีส่วนร่วมอาจทำให้ความเข้าใจศัพท์แม่นยำขึ้น ส่วนคำว่า “รีดผ้า” ส่วนมากแล้วอาจเป็นกิจกรรมที่เด็กไม่ได้ลงมือปฏิบัติเอง การรีดผ้าอาจเป็นงานที่ผู้ปกครองต้องระมัดระวังไม่ให้บุตรหลานฝึกทำ หรือในกรณีที่ผู้ปกครองรีดผ้า แต่ไม่ได้สื่อสารหรือแสดงออกให้เด็กรับรู้ว่าการกระทำดังกล่าวคือการรีดผ้า ก็อาจมีผลทำให้เด็กบางคนไม่เข้าใจคำศัพท์นี้

หมวดอารมณ์ จากคำกริยาทั้งหมด 18 คำ โดยทดสอบ 3 ครั้ง พบความเข้าใจคำศัพท์หมวดอารมณ์ของเด็กดาวน์ซินโดรม ดังต่อไปนี้

ความเข้าใจคำกริยาหมวดร่างกายของเด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรม (D)		
จำนวนเด็ก/ ความเข้าใจ	เข้าใจ	ไม่เข้าใจ
1 คน	เปื้อน	โกรธ ตีใจ ตกใจ
2 คน	อาย สงสัย เศร้า	เหนื่อย เกลียด มึน
3 คน	เหนื่อย เกลียด มึน	อาย สงสัย เศร้า
4 คน	โกรธ ตีใจ ตกใจ	เปื้อน
5 คน	ร้องไห้ ยิ้ม หัวเราะ กลัว ปวด ร้อน หนาว ง่วง	

จากตารางข้างต้นพบว่าคำกริยาหมวดอารมณ์ที่เด็กดาวน์ซินโดรม เข้าใจทุกคนในการทดสอบทั้ง 3 ครั้ง มีจำนวน 8 คำ ได้แก่ ร้องไห้ ยิ้ม หัวเราะ กลัว ปวด ร้อน หนาว และง่วง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากเป็นอารมณ์เด่นชัดที่เกิดขึ้นกับเด็ก ร้องไห้ ยิ้ม หัวเราะ เป็นคำกริยาแสดงอาการที่แสดงออกทางร่างกายโดยใช้คำคำเดียวกัน มีการเปลี่ยนแปลงทางสรีระที่ชัดเจน เช่น ร้องไห้มีน้ำตาไหลร่วมด้วย หัวเราะมีเสียงออกมา ปวดมีอาการที่รุนแรง บริเวณที่ปวด หนาวมีอาการขนลุก ง่วงมีอาการหาวร่วมด้วย ส่วนอารมณ์กลัว และโกรธ อัลเบิร์ต แอ็กซ์ (Albert Ax, 1953 อ้างถึงในมุกดา ศรียงค์ และคณะ, 2539, น. 262) เป็นนักจิตวิทยาที่ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเกิดอารมณ์

กับการเปลี่ยนแปลงทางสรีระและพฤติกรรม พบว่าในบรรดาอารมณ์ทั้งหลาย อารมณ์ที่จัดว่าสามารถก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางสรีระได้มากที่สุด คือ อารมณ์กลัวและอารมณ์โกรธ นอกจากนี้เค. บริดเจส (K. Bridges, 1932 อ้างถึงใน มุกดา ศรียงค์ และคณะ, 2539, น. 271) ได้ศึกษาและสังเกต เด็กทารกจำนวนมาก และพบว่าทารก 3 เดือนจะแยกออกระหว่างอารมณ์ ดีใจและเดือดร้อนใจ จากนั้นอารมณ์โกรธ เกลียด กลัวจึงปรากฏขึ้นภายหลัง ตามระดับวุฒิภาวะ จึงเป็นไปได้ว่าเด็กเรียนรู้และเข้าใจอารมณ์เหล่านี้แล้ว แต่ในการทดสอบพบว่าเด็กดาวนซินโดรมบางคนที่ไม่เข้าใจคำว่า โกรธ เนื่องจากไม่สามารถเชื่อมโยงคำกริยาหมวดอารมณ์กับภาพได้ เพราะในการทดสอบ ต้องอาศัยการตีความภาพกับคำกริยาทำให้ยากที่จะเข้าใจ นอกจากนี้คำกริยา แสดงการประสบ เช่น เกลียด เศร้า อาย สงสัย เปื่อ เหนื่อย เป็นอารมณ์ภายใน ที่ต้องมีสิ่งเร้ามากระตุ้น ซึ่งอาจแตกต่างกันไปตามกรณี เช่น เกลียด อาจจะ เกิดอารมณ์นี้ต่อเมื่อมีสิ่งที่ไม่ชอบมาเข้าใกล้ หากไม่มีสิ่งมากระตุ้นก็จะไม่เกิด อารมณ์นี้บ่อยนัก และการแสดงออกทางสรีระอาจไม่ชัดเจนเท่ากับคำว่าร้องไห้ ที่มีน้ำตาออกมาร่วมด้วยทันที อารมณ์เศร้า อาย สงสัย เปื่อ เหนื่อย เป็นอารมณ์ ที่ค่อนข้างซับซ้อนและบางครั้งอาจไม่ได้แสดงออกเป็นรูปธรรมได้มากนัก ซึ่งส่วนนี้อาจมีผลต่อการตีความและเชื่อมโยงกับภาพในการทดสอบด้วย แต่ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่าเด็กดาวนซินโดรมจะไม่มีอารมณ์เหล่านี้ เพียงแต่ การแสดงออกถึงความเข้าใจคำกริยาหมวดอารมณ์อาจเป็นส่วนที่ยากที่สุด ในการเรียนรู้เมื่อเปรียบเทียบกับความเข้าใจคำกริยา หมวดร่างกายและ หมวดสังคม ดังที่ได้กล่าวข้างต้น แต่จากผลการทดสอบจะเห็นได้ว่าเด็กดาวนซินโดรม สามารถเข้าใจคำกริยาได้ทั้ง 3 หมวด

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการศึกษา พบว่า เด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรมสามารถเข้าใจคำกริยาได้ทุกหมวด แต่หากพิจารณาในแต่ละหมวดพบว่าคำกริยาในหมวดสังคมเป็นหมวดที่เด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรมเข้าใจมากที่สุด รองลงมาคือ หมวดร่างกาย และหมวดอารมณ์ จากการทบทวนวรรณกรรมพบว่า กระบวนการรับรู้และเข้าใจสิ่งต่าง ๆ เริ่มจากการรับรู้จากประสาทสัมผัสต่าง ๆ และเกิดการจดจำ ดังนั้นการเข้าใจคำศัพท์จึงเกิดจากการเรียนรู้ และประสบการณ์ของเด็ก ดังที่เปียเจต์ (Piaget, 1969 อ้างถึงใน สิริอร วิชชาวุธ, 2554, น. 117-129) ได้ศึกษาพัฒนาการทางการรู้คิดของเด็ก โดยแบ่งเป็น 4 ชั้น พบว่า เด็กจะเรียนรู้โดยผ่านทางประสาทสัมผัสและกิจกรรมทางการเคลื่อนไหวของอวัยวะต่าง ๆ ของร่างกาย ดังนั้นนอกจากคำนามเด็กยังสามารถเรียนรู้และเข้าใจคำกริยาที่มีความเกี่ยวข้องกับร่างกายได้ก่อนคำกริยาอื่น ๆ เช่น วิ่ง เดิน นอน เป็นคำกริยาที่สัมพันธ์กับร่างกาย ทั้งนี้จะเห็นว่าแม้คำกริยาหมวดร่างกายจะเป็นคำที่เกี่ยวข้องกับร่างกายและเด็กเรียนรู้ได้ก่อน แต่จากการศึกษาพบว่าเด็กดาวน์ซินโดรมเข้าใจคำกริยาหมวดสังคมมากที่สุด นอกจากนี้ การเรียนรู้ก่อนอาจเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เด็กเรียนรู้คำศัพท์ได้ดี แต่ปัจจัยที่อาจทำให้เด็กเรียนรู้คำกริยาหมวดสังคมได้มากกว่า อาจเนื่องมาจากการกระตุ้นจากคนรอบข้าง เช่น ผู้ปกครอง ครูผู้สอน การออกคำสั่งซ้ำ ๆ ให้เด็กลงมือปฏิบัติเอง ได้ฟังและได้ประสบการณ์บ่อยครั้ง มีส่วนทำให้เด็กเรียนรู้คำกริยาหมวดสังคมได้ดี แต่อย่างไรก็ตามผลการทดสอบพบว่ามีความเข้าใจระหว่างคำกริยาหมวดร่างกายและหมวดสังคมใกล้เคียงกันอยู่ที่ร้อยละ 96.79 และ 97.69 แสดงให้เห็นว่าเด็กดาวน์ซินโดรมสามารถเข้าใจคำกริยาทั้ง 2 หมวดนี้อยู่ในระดับดี นอกจากนี้ยังสามารถเข้าใจคำที่เป็นรูปธรรมได้มากกว่า คำนามธรรมสอดคล้องกับศรียา นิยมธรรม (2540, น. 7-10) ซึ่งกล่าวว่า เด็กจะเรียนรู้คำที่มีประโยชน์ต่อตัวเองมากที่สุด และสามารถเข้าใจได้ง่ายก่อน ส่วนคำที่มีประโยชน์ต่อเด็กน้อยและใช้ยากอาจเป็นคำเป็นที่เด็กเรียนรู้ภายหลัง

ในการวิจัยนี้พบว่าคำกริยาหมวดอารมณ์เป็นคำศัพท์ที่ซับซ้อนกว่าหมวดอื่น เช่น เหนื่อย อาย เบื่อ ซึ่งเด็กอาจไม่เข้าใจ เพราะอารมณ์ดังกล่าวอาจต้องอาศัยการเรียนรู้และประสบการณ์เพื่อทำความเข้าใจ อารมณ์เป็นประสบการณ์ที่เกิดขึ้นภายในจิตใจ ซึ่งอาจยากต่อการทำความเข้าใจเมื่อเทียบกับประสบการณ์ที่สัมผัสทางร่างกาย หรือการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ทั้งนี้ เด็กอาจมีอารมณ์เช่นนั้น แต่อาจจะไม่เข้าใจ เมื่อทำการทดสอบที่ต้องตีความภาพที่แสดงอารมณ์นั้น ๆ

ข้อเสนอแนะการวิจัย

1. ศึกษาความเข้าใจคำกริยากับเด็กพิเศษกลุ่มอื่น เช่น กลุ่มออทิสติก กลุ่มเรียนช้า ฯลฯ
2. ศึกษาความเข้าใจคำกริยาเปรียบเทียบระหว่างเด็กพิเศษกับเด็กปกติ
3. ศึกษาความเข้าใจคำของเด็กพิเศษในหมวดคำอื่น เช่น คำวิเศษณ์ คำคุณศัพท์ ฯลฯ

เอกสารอ้างอิง

- ชลธิชา บำรุงรักษ์ และนันทนา รณเกียรติ. (2558). “ภาษาคืออะไร” ใน ดิยู ศรีนราวัฒน์ และชลธิชา บำรุงรักษ์ (บ.ก.), *ภาษาและภาษาศาสตร์* (น. 1-14). สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- นววรรณ พันธุ์เมธา. (2565). *ไวยากรณ์ไทย*. (พิมพ์ครั้งที่ 9). โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มุกดา ศรียงค์ และคณะ. (2539). *จิตวิทยาทั่วไป*. สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- วรารณณ์ วิไลนาม. (2539). *ความสามารถในการพูดคำกริยาของเด็กที่มีอายุ 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน ในเขตกรุงเทพมหานคร*. [วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยมหิดล].
- ศรียา นิยมธรรม. (2540). *พัฒนาการทางภาษา*. แฉ่วนแก้ว.
- ศรีเรือน แก้วกังวาล. (2546). *จิตวิทยาเด็กที่มีลักษณะพิเศษ*. หมอชาวบ้าน.
- สิริอร วิชชาวุธ. (2554). *จิตวิทยาการเรียนรู้*. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- อุบลรัตน์ เฟ็งสทิพย์. (2542). *จิตวิทยาพัฒนาการ*. (พิมพ์ครั้งที่ 3). มหาวิทยาลัยรามคำแหง.